

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie **A. B.**

skazanego za przestępstwo z art. 60 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 czerwca 2024 r.

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji Prokuratora Generalnego skierowanej na niekorzyść skazanego od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 11 października 2023 r., sygn. III K 930/23,

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Michał Laskowski

Marek Pietruszyński

Barbara Skoczowska

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 11 października 2023 r., sygn. III K 930/23, A. B. został uznany za winnego

popęłnienia przestępstwa określonego w art. 60 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych, polegającego na wdarciu się podczas trwania imprezy masowej – meczu na płytę boiska i nie opuszczenia jej wbrew żądaniom osób uprawnionych i za to skazany został na karę 250 stawek dziennych grzywny z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych. Wyrok ten zapadł na posiedzeniu, w następstwie uwzględnienia dołączonego do aktu oskarżenia wniosku prokuratora o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 § 2 k.p.k. Wyrok uprawomocnił się z dniem 19 października 2023 r.

Od tego wyrok kasację na niekorzyść skazanego wniósł Prokurator Generalny. W kasacji zarzucił rażące i mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, a to art. 343 § 6 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k. polegające na niezasadnym uwzględnieniu wadliwego wniosku prokuratora o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy, mimo że we wniosku zaniechano postulowania rozstrzygnięcia o środku karnym, którego orzeczenie było obligatoryjne, co doprowadziło do wydania wyroku z rażącą i mającą wpływ na jego treść obrazą prawa, a mianowicie art. 66 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (tekst jedn.: Dz.U. z 2023 r., poz. 616) w zw. z art. 41b § 1 zdanie drugie k.k., polegającą na zaniechaniu orzeczenia wobec oskarżonego jako sprawcy, któremu przypisano odpowiedzialność karną za występki z art. 60 ust. 1 wskazanej ustawy, środka karnego w postaci zakazu wstępu na imprezę masową, w sytuacji gdy z treści wskazanych przepisów wynika, że w razie skazania za przypisane przestępstwo, orzeczenie tego środka karnego było obligatoryjne.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, co umożliwiło jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Z przepisu art. 343 § 7 k.p.k. wynika, że sąd może uwzględnić wniosek prokuratora o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy jedynie

wówczas, gdy zachodzą ku temu podstawy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego formułowanym na kanwie tego przepisu wyjaśniono, że sąd, do którego skierowany został wniosek w trybie art. 335 § 2 k.p.k. zobowiązany jest do jego szczegółowej (tak formalnej, jak i merytorycznej) kontroli. W jej toku powinien sprawdzić, czy przedłożone propozycje są zgodne z ustaleniami stron, a także czy respektują obowiązujące przepisy prawa materialnego (por. wyrok SN z 6 października 2021 r., IV KK 459/21). Ewentualna wadliwość wniosku obliguje sąd do postępowania wskazanego w treści art. 343 § 3 k.p.k., uzależnienia uwzględnienia wniosku od dokonania w nim przez prokuratora wskazanej przez siebie zmiany, zaakceptowanej przez oskarżonego, bądź też postąpienia zgodnie z dyspozycją art. 343 § 7 k.p.k., co oznaczałoby rozpoznanie sprawy na zasadach ogólnych.

Sąd orzekający w tej sprawie wskazanemu obowiązкови uchybił, albowiem uczynił podstawą swojego orzeczenia wadliwie sporządzony wniosek, niezawierający postulatu orzeczenia środka karnego, o którym stanowi przepis art. 66 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych. Mając bowiem na uwadze charakter czynu przypisanego oskarżonemu orzeczenie tego środka było obowiązkowe.

Wskazana ustawa w art. 66 stanowi, że wobec sprawców przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, przeciwko bezpieczeństwu powszechnemu oraz przestępstw, o których mowa w art. 222 – 224 k.k., popełnionych w związku z masową imprezą sportową, w tym meczem piłki nożnej, lub o których mowa w art. 59 - 61 niniejszej ustawy, sąd orzeka zakaz wstępu na imprezę masową. Równie stanowcza jest treść dyspozycji art. 41b § 1 k.k. nakazująca orzeczenie wskazanego środka karnego – zakazu wstępu na imprezę masową - w wypadkach wskazanych w ustawie. Bez wątpienia sytuacja wskazana w treści art. 66 ustawy o bezpieczeństwie imprez masowych stanowi „wypadek wskazany w ustawie”. Posłużenie się przez ustawodawcę w tych przepisach trybem oznajmującym („orzeka”) nie pozostawiają sądowi żadnej swobody decyzyjnej. Z kolei brak orzeczenia tego środka stanowi naruszenia prawa materialnego, gdyż nie zastosowano określonego przepisu prawa materialnego, gdy jego zastosowanie było obowiązkowe.

Zatem wobec złożenia przez prokuratora wadliwego wniosku, niezawierającego postulatu orzeczenia środka karnego - zakazu wstępu na imprezę masową, co wykazano w dotychczasowych wywodach, w sprawie zaistniały wskazane w treści art. 343 § 7 k.p.k. warunki sprzeciwiające się uwzględnieniu tego wniosku, bez koniecznej jego korekty.

Naruszenie wskazanych w kasacji przepisów procedury karnej miało charakter rażący oraz istotnie wpłynęło na treść orzeczenia, albowiem skutkowało niezasadnym pominięciem stanowczej dyspozycji art. 66 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych oraz art. 41b § 1 k.k. W sytuacji uwzględnienia przez sąd treści tych przepisów, kształt orzeczenia byłby zasadniczo odmienny, co rzutowałoby w sposób istotny na sytuację skazanego oraz realizację celów kary w zakresie odnoszącym się do zasad prewencji indywidualnej.

Zarzut kasacji determinuje jej kierunek na niekorzyść oskarżonego, gdyż postulowana konieczność orzeczenia wobec niego zakazu wstępu na imprezę masową byłaby znacznie bardziej dolegliwa niż rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym orzeczeniu.

Oczywiste jest, że wykazane uchybienie nie dotyczy całości wyroku Sądu pierwszej instancji. Jednakże z uwagi na wydanie wyroku w trybie konsensualnym i niemożności ustalenia - na tym etapie procedowania - jednoznacznego stanowiska obu stron w przedmiocie akceptacji pożądanej modyfikacji wniosku, jak też rozważenie ewentualnej konsekwencji procesowej braku akceptacji dla zmienionego wniosku choćby przez jedną ze stron procesu, uzasadniało skierowanie kasacji przeciwko całemu wyrokowi.

Z tych względów, uznając zasadność kasacji należało uchylić zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Dlatego orzeczono jak w wyroku.

Michał Laskowski Marek Pietruszyński Barbara Skoczowska

[PGW]

[ms]